

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418010685
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8418010685.8

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.03.2024 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/36/2018 zo dňa 30.03.2023.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/36/2018 zo dňa 30.03.2023 boli obžalovaní C. B. a A. B. uznaní vinnými z prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona vo forme objednania podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 15.4.2016 v čase okolo 17.00 hod. v obci Huncovce, okres Kežmarok v rómskej osade na ul. Železničnej sa obžalovaný C. B. a obžalovaný A. B. stretli s odsúdeným D. E., nar. X.X.XXXX, kde pri vzájomnom rozhovore sa dozvedeli, že D. E. má nastúpiť výkon trestu odňatia slobody atak spoločne prisľúbili naliehajúc na D. E., že ak podpáli osobné motorové vozidlo Audi Q7 bielej farby stojace vo dvore rodinného domu majiteľa F. G., tak mu spoločne vybaví nenastúpenie výkonu trestu a navyše po podpálení auta mu vyplatia sľúbenú odmenu 300,-€, pričom na podpálenie motorového vozidla zaobstarali 5 litrový plastový kanister s benzínom, ktorý osobne odovzdal odsúdenému D. E. obžalovaný C. B., pričom D. E. motorové vozidlo značky Audi Q7 bielej farby skutočne podpálil dňa 18.4.2016 v obci Huncovce, okres E., H. I. J. K. XXX/XX, za čo bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/145/2016 zo dňa 5.3.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9To/27/2018 zo dňa 19.9.2018, právoplatný dňa 19.9.2018, čím takto došlo pre poškodeného L. M. poškodením motorového vozidla k vzniku škody vo výške 12.500,-€, pre poškodeného F. G., nar. XX.XX.XXXX poškodením a obhorením prístrešku, poškodením a obhorením plotu, poškodením 2ks plastových okien a sklenených výplní, poškodením balkónových dverí, 8ks kobercov ku vzniku škody vo výške 5.710,88€ a pre poškodeného F. G., nar. XX.XX.XXXX, ktorý mal vtom čase v osobnom motorovom vozidle občiansky preukaz, vodičský preukaz, kde za vystavenie nových dokladov zaplatil 26,-€ a kde mal finančnú hotovosť 1300 zlotých (301,91€) a hotovosť 200,-€ ku vzniku škody vo výške 527,91€ požiarom celkovo došlo k spôsobeniu majetkovej škody vo výške 18.738,79€,

za čo im bol uložený

obž. C. B.

podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 1 a § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, výkon ktorého mu bol podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienenečne odložený a zároveň mu bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona mu bola stanovená skúšobná doba na 5 rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zákona obžalovanému bola uložená aj povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona bol zároveň zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/119/2016 z 04.05.2021, právoplatný dňa 11.10.2022, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 18 mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

obž. A. B.

podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona zároveň bol zrušený v rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/112/2016 z 16.05.2017, právoplatný dňa 16.05.2017, výrok o treste, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov 6 dní nepodmienečne so zaradením pre účely jeho výkonu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, a výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/119/2016 zo dňa 04.05.2021, právoplatný dňa 11.10.2022, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov nepodmienečne so zaradením pre účely jeho výkonu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zrušenia výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/112/2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obom obžalovaným bola uložená povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne poškodenému L. M. škodu vo výške 12500,- eur, poškodenému F. G. st. škodu vo výške 5710,88 eur a poškodenému F. G. ml. škodu vo výške 527,10 eur.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný A. B. ihneď po jeho vyhlásení, čo vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní.

Z osobne predložených dôvodov odvolania obž. A. B. vyplýva, že odvolanie podal proti výroku o vine a treste a proti konaniu, ktoré mu predchádzalo. Poukázal pritom na odôvodnenie napadnutého rozsudku, z ktorého je zrejmé, že súd svoj výrok o vine založil na výpovedi svedka D. E. N., ktorý v pôvodnom konaní bol spoluobvineným a ktorý osobne vykonal čin. Z toho možno vyvodiť záver, že súd už mal vytvorený predsudok o vine obžalovaných, čo je neprípustné už len z toho dôvodu, že porušuje právo na súdnu ochranu, o to viac, že rozsudok svedka D. E. je súčasťou súdneho spisu. Súd mal zjavný podnet na to, aby zachoval súlad s predchádzajúcim rozsudkom, pretože akékoľvek protichodné zistenia v konaní proti jeho osobe by mohli podkopať dôveryhodnosť rozsudku proti svedkovi. Vzhľadom k tomu, že odsúdenie jeho osoby bolo založené výlučne na dôkazoch použitých v rozsudku svedka D. E. v procese vyjednávania o vine a treste, svedok D. E. mal zjavný podnet, aby neodporoval svojím skorším vyjadreniam. Tak isto i postup súdu odporuje judikatúre ESLP, vid' rozsudok Mucha versus Slovensko, preto je z právneho hľadiska neprijateľný ako nespravodlivý. Súd nijak zvlášť nepreveroval výpoveď svedka v tej časti, keď svojimi vyjadreniami ho usvedčoval zo skutku kladenému mu za vinu a to aj napriek zjavným a závažným rozporom v jeho výpovediach (súd tieto rozpory bagatelizoval), tvrdeniam jeho otca, že si je istý, že jeho syn klame, čo súd ani neuvádzal v odôvodnení rozsudku, a skutočnosti, že polícia navštívila a vypočúvala svedka počas hospitalizácie za prítomnosti poškodeného. Súd zmietol jeho právo na obhajobu, keď zamietol výsluch vyšetrovateľa A. E. k okolnostiam výsluchu svedka za prítomnosti poškodeného pred vznesením obvinenia. Vypočutie tohto svedka A. E. bolo to najmenej, čo súd mohol a mal urobiť na rozptýlenie eventuálnych pochybností o dôveryhodnosti svedeckej výpovede D. E., najmä za situácie, ak ide o jediný dôkaz k jeho vine. Poškodený F. G. nie je ani vyšetrovateľ a ani policajt, aby za jeho prítomnosti bol vykonaný výsluch svedka E.. Súd tak nedovolil obhajobe výsluchom svedka E. ani potvrdiť a ani vyvrátiť tvrdenia o tom, že svedok E. bol pred výsluchom ovplyvnený a tým závažne porušil právo na obhajobu. Vinu podľa jeho názoru nemožno opierať o právoplatne odsúdeného z pôvodne obvinených, pretože u každého sa musí vina posudzovať individuálne. Rozsudok súdu

prvého stupňa tak považuje za nespravodlivý, nahrávajúci poškodenému F. G., ktorý ovplyvňovaním svedka D. E. ml. zneužil štátne inštitúcie na svoj prospech a aj tým, že verejne vyhlasuje v mieste jeho bydliska, že s kým si nesadne, ten končí vo väzení s poukazom na jeho osobu.

Aj obhajca obžalovaného predložil dôvody odvolania, v ktorých poukázal v prvom rade na uznesenie krajského súdu sp. zn. 1To/22/2020 z 18.11.2020, ktorým bol na podklade jeho odvolania a odvolania obž. C. B. zrušený rozsudok zo dňa 08.04.2019 a vec bola vrátená na súd prvého stupňa. Je toho názoru, že súd sa nevysporiadal so všetkými významnými skutočnosťami v rozhodnutí odvolacieho súdu, predovšetkým s nedostatočnou dôkaznou situáciou na uznanie viny za vymedzený skutok. Už v čase vydania prvého rozsudku konanie trpelo dôkaznou núdzou, pričom po vrátení veci sa situácia nezmenila a teda možno konštatovať, že konanie i naďalej trpí dôkaznou núdzou. Uvedené nemožno nahradiť ani s poukazom na iné, dnes už právoplatne skončené trestné konanie, nakoľko to nepreukazuje skutočnosť opísané v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Poukaz na právoplatný rozsudok v inej trestnej veci nemôže nahradiť jedinečné a komplexné dokazovanie vykonané v tejto trestnej veci. Nemôže súhlasíť so závermi prvostupňového súdu, ktorý má mať za bezchybne preukázané, že sa mal skutok stať tak, ako ho popisuje skutková veta napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd vyslovil jeho vinu len na základe výpovede D. E. N., ktorá sa počas konania viackrát menila a bola a i v súčasnosti je rozporná. Okrem uvedeného svedka neexistuje žiadny priamy či nepriamy dôkaz, ktorý by objektivizoval jeho vinu, resp. tvrdenia D. E. ml.. Podľa prvostupňového súdu svedok D. E. ml. poskytol jednoznačné a nespochybniteľné spojenie medzi svojim konaním v podobe podpálenia motorového vozidla a medzi konaním obžalovaných v podobe údajného objednania si tohto podpálenia. Z čoho však vyplýva toto jednoznačné a nespochybniteľné spojenie medzi opísanými konaniami však nie je zrejmé, nakoľko vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku sa prvostupňový súd rozhodol uveriť poškodenému v každej časti výpovede, bez podrobenia jeho rozporných tvrdení akejkoľvek kritike. Svedok D. E. ml. na hlavnom pojednávaní dňa 01.02.2019 uvádzal skutočnosti, ktoré sa nezhodujú s výpoveďou jeho otca D. E. st. v tom smere, keď uvádzal, že jeho otec D. E. mal ísť za ním (odvolateľom) a opýtať sa prečo má D. E. ml. popálenú tvár, na čo mu on odpovedal, že v dôsledku podpálenia auta. Svedok D. E. tvrdil, že o spôsobe, ako sa mal popáliť, mal reprodukovať svojej sestre L. E., svojej matke a otcovi D. E. st., ktorý však uvedené tvrdenia nepotvrdil, práve naopak, uviedol, že o popálení sa dozvedel od matky D. E. N., avšak o údajnom nahovorení jeho osoby sa mal dozvedieť prvýkrát od D. E. ml. až po tom, čo prišiel z výkonu trestu. Výslovne uviedol, že po tom, čo sa vrátil D. E. ml. z nemocnice mu o mojej osobe a osobe obžalovaného C. B. nespomínal nič. K nášmu údajnému stretnutiu sa svedok taktiež nevedel vyjadriť. Prvostupňový súd však tento rozdielny opis rozhodujúcich skutočností synom a otca nepostavil do vzájomnej konfrontácie a teda nevysporiadal sa s otázkou, prečo otec D. E. ml. opisoval uvedené skutočnosti značne rozdielne. Prvostupňový súd sa v odôvodnení obmedzil len na záver, že dôveryhodnosť svedeckej výpovede D. E. ml. podporuje čiastočne aj výpoveď D. E. st., ktorý mal podobne opísať skutkový dej potom, čo sa mal jeho syn popáliť. S prihliadnutím na jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní zo dňa 10.01.2019 nemožno prijať takýto záver, nakoľko tam opísal skutkový dej rozdielne. Hoci si je vedomý, že na obsah výpovede D. E. N. z prípravného konania, kedy vystupoval v pozícii obvineného, prvostupňový súd nemohol prihliadať, nedá mu nepoukázať na skutočnosť, že pri konfrontácii zo dňa 17.08.2016 uviedol, že práve C. B. ho mal nahovoriť na podpálenie vozidla. V neskorších výpovediach už však označoval jeho osobu, ako hlavného organizátora jeho konania, čo sa napokon premietlo aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku. Jeho tvrdenia, či už v tomto konaní alebo v právoplatne skončenom konaní sa nie raz menili, pričom v právoplatne skončenom trestnom konaní dokonca uviedol, že si to mal na jeho osobu celé vymyslieť.

V prípade ostatných svedkov a to svedka F. G. L. a L. M., tieto jeho meno vôbec nespomínali, dokonca uviedli, že podľa ich vedomostí majú podpálenie auta na svedomí D. E. ml. a obžalovaný C. B.. Pri vyhodnocovaní dôkazov súd prvého stupňa uvedené skutočnosti opomenul.

Berúc do úvahy vyššie uvedené, moja vina má byť preukázaná rozpornými vyjadreniami jediného svedka D. E. N., ktoré nie sú žiadnym iným dôkazom podporené. Zároveň ie v tejto nadväznosti nutné poukázať na závery rozsudku odvolacieho súdu zo dňa 18.11.2020. kde odvolací súd uviedol : „Všetky tieto nedostatky bude musieť prvostupňový súd odstrániť, vysporiadať sa s nimi a dôkazy vyhodnotiť nielen jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach, prihliadajúc a hodnotiac rozpory, ktoré sú v jednotlivých dôkazoch. Samozrejme, že nebude môcť prihliadať a hodnotiť dôkazy, ktoré nie sú v súlade so zákonom a ktoré neboli vykonané v tejto konkrétnej trestnej veci a až následne bude môcť vo veci rozhodnúť“.

Je toho názoru, že prvostupňový súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s rozpormi, ktoré sú naďalej prítomné v tejto trestnej veci. Akékoľvek pochybnosti sa snaží sceliť iným právoplatne skončeným konaním, čo je neprípustné.

V minulosti, t. j. v čase podania prvého odvolania, som poukazoval aj na to, že vadu rozhodnutia som v tom čase vzhliadal aj v dôsledku odsúdenia za prečin porušovania domovej slobody formou objednania. Hoci sa s terajším rozhodnutím súdu prvého stupňa nestotožňujem ako s celkom a svoju vinu paušálne odmietam v prípade obidvoch mne kladených za vinu trestných činov, musím na túto vadu opakovane poukázať. Skutkový a dôkazný stav nie len že nepreukazuje, že by sa mal dopustiť trestného činu poškodzovania cudzej veci formou objednania, ale už vôbec nepreukazuje, že by som sa mal dopustiť trestného činu porušovania domovej slobody tou istou formou.

Z vykonaného dokazovania do času vrátenia veci súdu prvého stupňa nevyplývalo, že by som mal zadať pokyn svedkovi D. E. N., aby poškodil cudziu vec na dvore poškodenej osoby. Prvýkrát sa o tejto skutočnosti mal vyjadriť svedok D. E. N.. až na hlavnom pojednávaní zo dňa 20.09.2021. ktorý si na veľa skutočnosti nemal pamätať (čo malo byť sľúbené za podpálenie vozidla, výška sľúbenej finančnej hotovosti, kanister z benzínom atď.), avšak na otázky prokurátora, či bolo dohodnuté miesto, kde malo dôjsť k podpáleniu vozidla, si rozepamätal a odpovedal kladne s tým, že to malo byť o 3 domy vyššie v dvore. Je nutné poukázať na to, že svedok D. E. N.. sa od podania obžaloby (rok 2016), ani raz nevyjadril k miestu, resp. k „zadaniu objednávky“ formou, ktorú vyjadril na hlavnom pojednávaní zo dňa 20.09.2021. Je preto otázne, prečo tento svedok tieto skutočnosti neuvádzal už v čase prípravného konania, resp. v čase pred zrušením rozsudku súdu prvého stupňa. Navyše je nutné opakovane poukázať na to, že uznanie viny pre trestný čin porušovania domovej slobody formou objednania bolo v tomto prípade založené na základe jednej nikým a ničím neoverenej vety z hlavného pojednávania zo dňa 20.09.2021. t. i. pomaly šesť rokov od podania obžaloby. Do toho času zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by mal zadať pokyn podpáliť vozidlo na dvore poškodeného. Vzhľadom na uvedené, napadnutý rozsudok nemožno vnímať inak, ako nezákonný.

V súvislosti s hlavným pojednávaním zo dňa 20.09.2021, považujem niektoré otázky kladené svedkovi D. E. ml. za nezákonné. Svedok bol doslova otázkami samosudcu navedený k tomu, aby následne potvrdil, že údajne za podpálenie vozidla malo dôjsť aj k príslubu, že mu spoločne s obžalovaným C. B. pomôže v súvislosti s výkonom jeho trestu.

V napadnutom rozsudku vzhliada ešte jednu pomerne vážnu chybu, ktorá spočíva v uložení mu prísnejšieho trestu, ako mu bol uložený pred podaním odvolania, hoci bolo odvolanie podané len zo strany obhajoby. Hoci svoju vinu popiera, nedá mu nepoukázať na to, že v rozpore so zákazom „reformatio in peius“ (zákaz zmeny rozhodnutia v neprospech obvineného, resp. zákaz zmeny k horšiemu), mu bol uložený trest vo vyššej výmere, ako pred podaním odvolania.

Prvotným rozhodnutím súdu a teda rozsudkom zo dňa 08.04.2019, ho súd prvého stupňa uznal vinným, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne. Voči uvedenému rozsudku prokurátor nepodal odvolanie. Odvolanie bolo podané len z jeho strany a zo strany druhého obžalovaného. Zákaz zmeny k horšiemu sa nevzťahuje len na rozhodnutie odvolacieho súdu po podaní odvolania (ust. § 322 ods. 3), ale vzťahuje sa aj na „nové konanie“ v prípade, ak dôjde k zrušeniu a vráteniu veci na súd prvého stupňa, čo v tomto konaní nastalo.

Podľa ust. § 327 ods. 2 Trestného poriadku: „Ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.“

Hoci prokurátor odvolanie nepodal, aj tak došlo k uloženiu prísnejšieho trestu v trvaní 3 rokov nepodmienečne, čo je v rozpore so zákazom zmeny rozhodnutia k horšiemu. Na uvedenú skutočnosť prvostupňový súd vôbec neprihliadal. Ak teda podľa názoru prvostupňového súdu bola jednoznačne a nepochybne preukázaná jeho vina (čo rozporuje), mal mu uložiť trest, ktorý by nepresiahol dva roky.

V tejto nadväznosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Tdo/42/2013, v ktorom pomerne jednoznačne vyjadril svoj názor na zmenu rozhodnutia k horšiemu v prípade uloženia súhrnného trestu :

„Súhrnný trest odňatia slobody, uložený v novom konaní podľa § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, ods. 2, § 155 ods. 1 Trestného zákona bude potom ukladaný s obmedzením jeho maximálnej výmery na 6 rokov, pričom pôvodné rozhodnutie nemožno zmeniť k horšiemu ani v inom smere“ alebo „ak bol v pôvodnom konaní uložený trest odňatia slobody s podmienečným odkladom jeho výkonu, v novom konaní nesmie byť v dôsledku zákazu zmeny k horšiemu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo väčšej výmere ani určená dlhšia skúšobná doba“, a iné v tom rozhodnutí prijaté závery.

Berúc do úvahy vyššie uvedené, je názoru, že vykonané dokazovanie neosvedčilo jeho vinu a to ani čo do trestného činu poškodzovania cudzej veci formou objednania, ani čo do trestného činu porušovania domovej slobody formou objednania. Tvrdenia jediného usvedčujúceho svedka D. E. ml. ostali v celom konaní osamotené, v odôvodnení nekonfrontované s jeho viacerými spornými tvrdeniami počas konania a tak isto nekonfrontované ani s inými tvrdeniami svedkov napr. D. E. st. - otec. V dôsledku uvedeného v konaní jestvuje množstvo pochybností, ktoré mu nemožno pričítať na škodu, nakoľko sa uplatňuje

zásada „in dubio pro reo“. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd po zrušení napadnutých výrokov týkajúcich sa jeho osoby v rozsudku sám vo veci rozhodol tak, že ho oslobodí spod obžaloby prokurátora.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

V prvom rade odvolací súd podriadil prieskumu konanie, ktoré obžalovaný považoval za nezákonné, keďže súd si vytvoril predsudok o jeho vine, čím došlo k porušeniu zásady uvedenej v § 2 ods. 4 Tr. poriadku. Vo vzťahu k tejto námietke obžalovaného, ktorý poukazoval na rozhodnutie ESLP v prípade Mucha proti SR, je potrebné uviesť, že v skutkovej vete výroku o vine rozsudku sp. zn. 1T/145/2016 konajúceho súdu, ktorým bol svedok D. E. ml. uznaný vinným zo spáchania trestného činu porušovania domovej slobody a poškodzovania cudzej veci, nie sú uvedení obžalovaní A. B. a C. B. ako objednávateľa spáchaného trestného činu spáchaného ods. D. E. N., čo nemôže vytvoriť tzv. predsudok súdu o vine vo vzťahu k obž. A. B., ako to bolo v prípade sťažovateľa G. N.. Okrem toho u ods. D. E. nedošlo k dohodovaciemu konaniu v prípravnom konaní, ale svedok D. E. ml. v konaní pred súdom vyhlásil, že je vinným zo spáchania skutku, čo výrazným spôsobom mení náhľad na jeho priznanie, keďže svoje vyhlásenie o vine urobil bez toho, aby poznal možnosť navrhovaného trestu. Ide o odlišný prípad a keďže neboli zistené žiadne okolnosti, poukazujúc pritom i na zistenie, že vo veci došlo k zmene obsadenia súdu v dôsledku odchodu zákonného sudcu po vyhlásení prvého zrušujúceho rozsudku a vec bola pridelená na rozhodnutie inému sudcovi, vo veci rozhodoval nestranný súd a k porušeniu namietaného práva nedošlo a ani dôjsť nemohlo.

Obžalovaný namietal tiež porušenie práva na obhajobu z dôvodu, že nebolo vyhovené jeho návrhu na výsluch svedka A. E. ohľadne objasnenia výsluchu svedka D. E. ml. v nemocnici za prítomnosti poškodeného F. G.. Je faktom, že svedok D. E. N., nar. XX.XX.XXXX, bol vypočutý povereným príslušníkom PZ E. D. H. dňa 20.04.2016, teda 2 dni po spáchaní skutku a spôsobení si poranenia, pričom pri podpise bol prítomný aj H. E.. Ide však o výsluch v procesnom postavení obvineného, preto sa oň nemožno opierať. Obdobná situácia je aj vo vzťahu k výsluchu D. E. ml. dňa 22.04.2016, kedy sa výsluch uskutočnil len v prítomnosti povereného policajta E. D. H.. Výsluch A. E. je tak zbytočným. Okrem toho, odvolací súd dáva do pozornosti, že na hlavnom pojednávaní dňa po vykonaní dôkazov konajúci súd umožnil procesným stranám vyjadriť sa k doplneniu dokazovania, pričom ani jeden z obžalovaných, resp. ich obhajcov nemali žiadne ďalšie návrhy. Táto zistená procesná situácia tak umožnila odvolaciemu súdu uzavrieť, že právo na obhajobu z titulu nevypočutia navrhovaného svedka A. E. obžalovaným porušené nebolo.

Konajúci súd umožnil obžalovanému vyjadriť sa ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu, obžalovaný mal možnosť navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim a mal tiež možnosť predložiť argumentáciu v záverečnej reči a poslednom slove o svojej nevine, preto v tomto rozsahu neboli jeho práva na obhajobu porušené. Odvolací súd nezistil ani porušenie pravidiel pri vykonávaní dôkazov, pretože chyby, na ktoré poukazoval odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 1To/22/2020 z 18.11.2020, boli opätovným vykonaním dôkazov odstránené. Na hlavnom pojednávaní dňa 20.09.2021 bol vypočutý opätovne svedok D. E. ml. za účelom doplnenia dokazovania, čo vyplynulo z uznesenia odvolacieho súdu, pričom otázky kladené svedkovi samosudcom dňa 20.09.2021 ohľadne prísľubu pomoci pri výkone trestu odňatia slobody zo strany obžalovaného pre svedka D. E. N. nemožno považovať za sugestívne, keďže k tejto okolnosti vypovedal na hlavnom pojednávaní dňa 01.02.2019. Ďalšie otázky týkajúce sa skutkových okolností obžaloby boli svedkovi položené v zmysle rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob ich kladenia neobsahuje zakomponovanú odpoveď. Z uvedeného dôvodu odvolací súd neuznal túto námietku za opodstatnenú. Konajúci súd okrem toho za dodatočného súhlasu prečítal znalecké posudky a za súhlasu procesných strán prečítal i svedecké výpovede, ktoré postupy odvolateľ nenamietal. Vzhľadom na zákonne zabezpečenú dôkaznú situáciu mohol konajúci súd o jej výsledky opierať svoje skutkové zistenia.

K skutkovým zisteniam uvedeným vo výroku o vine dospel konajúci súd na podklade výsledkov vykonaného dokazovania. Aj keď obaja obžalovaní popierali svoju účasť na trestných činoch, z nich

ich usvedčuje predovšetkým svedecká výpoveď D. E. N., ktorý na hlavnom pojednávaní opísal nielen priebeh a obsah stretnutia s obžalovanými pred tým, ako podpálil motorové vozidlo, ale aj ich podiel na spáchaných činoch, či prisľúbenie odmeny, ktorú mal za podpálenie motorového vozidla od obžalovaných dostať. Výpoveď menovaného svedka D. E. ml. konajúci súd považoval za takú, ktorá poskytla jednoznačné a nespochybniteľné spojenie medzi jeho konaním v podobe podpálenia osobného motorového vozidla zn. Audi Q7 bielej farby patriaceho poškodenému S. M. zaparkovaného vo dvore F. G. st., a medzi konaním obžalovaných C. B. a A. B., ktorí si u neho toto podpálenie auta objednali. V rámci hodnotenia dôkaznej situácie sa konajúci súd opieral aj o odsúdenie oboch obžalovaných za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, ktorý spáchali osve vyhrážaním sa a to ods. C. B. sestre svedka a jeho otcovi a obž. A. B. priamo svedkovi D. E. ml. podpálením domu, keďže tak mali urobiť v súvislosti s týmto trestným stíhaním. Svedok D. E. ml. usvedčil z objednania podpálenia motorového vozidla oboch obžalovaných, pričom za hlavného organizátora označil A. B.. Výpovede tohto svedka hodnotil konajúci súd ako konzistentné, bez výraznejších rozporov, pričom dôveryhodnosť jeho výpovede potvrdila aj svedecká výpoveď poškodeného F. G. L., ktorý sa vyjadril aj ku skutočnostiam jeho návštevy v nemocnici u menovaného svedka. Preto z nej vychádzal pri ustálení skutkového stavu.

Odvolačný súd sa stotožnil s ustálenými skutkovými závermi, pretože tieto sú odrazom procesu dokazovania. Výpoveď svedka D. E. ml. bola vykonaná zákonným spôsobom v konaní pred súdom, svedok spontánne vypovedal k spôsobu spáchania skutku a tiež k spôsobu navedenia na spáchanie tohto skutku obidvoma obžalovanými C. B. a aj A. B., ktorý bol iniciátorom objednávky, pričom práve obžalovaní oslovili svedka D. E. N., ktorému aj prisľúbili odmenu finančnú vo výške 300,- eur a vo forme pomoci pri nenastúpení do výkonu trestu odňatia slobody. Svedok D. E. ml. totiž mal nastúpiť výkon trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok 2 mesiace nariadený mu dňa 12.04.2016 v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 7T/152/2014, čo je zistiteľné z odpisu registra trestov v oboznámenej trestnej veci sp. zn. 1T/145/2016.

Obžalovaný spochybňoval hodnovernosť výpovede svedka odlišným tvrdením k tej istej okolnosti, ku ktorej vypovedal jeho otec D. E. st. na hlavnom pojednávaní dňa 10.01.2019. Rozdiely vo výpovediach podľa obžalovaného sú ohľadne informácie, od koho sa svedok D. E. st. dozvedel o spôsobe vzniku poranenia u svojho syna D. E. N.. a tiež ohľadne údajného nahovorenia na spáchanie trestného činu. Tieto rozdielnosti, na ktoré poukazuje obžalovaný, vznikli až v konaní pred súdom, kedy svedok D. E. L. zmenil svoju výpoveď oproti výpovedi z prípravného konania a uviedol, že syn sa s ním nechcel rozprávať o tom, ako si popálil tvár, ale jeho družke F. O. povedal, že keď bol podpáliť auto, tak mu oheň šľahol do tváre. Vzhľadom ale na odlišnú výpoveď svedka D. E. st. bola prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania zo dňa 29.09.2016, v rámci ktorej okrem iného uviedol, že keď prišiel syn z nemocnice, tak mu povedal čo sa stalo, on o tom už vedel, lebo to už každý vedel. Pri výsluchu svedka D. E. st. bol prítomný aj obhajca D. P. obž. C. B., preto obsah zápisnice o výsluchu menovaného svedka D. E. st. je nutné považovať za zodpovedajúci uskutočnenému úkonu a tento dôkazný prostriedok tak nie je procesne spochybniteľným, keďže zo zápisnice nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tej okolnosti, že svedok bol v nespôsobilom stave vypovedať (napr. pre opitosť). Ak teda svedok zmenil výpoveď ohľadne uvádzaných okolností, tak ju zmenil buď z dôvodu uplynutia dlhšieho času alebo účelovo, pretože okolnosti ohľadne zisťovania poranenia syna a jeho dôvodov si určite lepšie pamätal pri prvom výsluchu, keď od udalosti uplynula doba necelých 5 mesiacov, ako po uplynutí takmer 3 rokov. Tiež je potrebné uviesť, že ide o nepodstatnú okolnosť pre ustálenie skutkových zistení, pretože okolnosti, na rozpornosť vo výpovediach svedkov ktorých poukazuje odvolateľ, sa stali po skutku, pričom s ohľadom na závažné poranenie, ktoré utrpel svedok D. E. N., si odovzdávanie informácií mohli zapamätať v kontexte iných dôležitejších udalostí rozdielne. Tieto úvahy viedli odvolací súd k záveru, že rozpory, na ktoré poukazoval odvolateľ, neznižujú hodnovernosť výpovede svedka D. E. ml. ohľadne popisu priebehu skutkového deja. Vo vzťahu k nemu svedok D. E. ml. vypovedal presvedčivo, aj za prítomnosti obžalovaných dňa 20.09.2021, hoci sa mu obaja predtým a to niekoľko dní po skutku (dňa 21.04.2016 a 22.04.2016), ako aj jeho príbuzným, vyhrážali podpálením domu.

Tvrdenia svedka D. E. ml. sú čiastočne, i keď nepriamo objektivizované nielen zistením, že svedok mal nastúpiť výkon trestu, ale i obhliadkou miesta činu, pri ktorej sa našla prázdna biela bandaska, v ktorej priniesol benzín obž. C. B., a tiež výpoveďou svedka D. E. L., ktorý v prípravnom konaní uviedol, že mu syn uviedol, že na podpálenie auta ho nahovoril práve obž. A. B..

Vina obž. A. B. je založená na výpovedi svedka D. E. N., čiastočne verifikovanou, ale keďže ani odvolací súd nezistil žiadne dôvody pre jej spochybnenie do tej miery, že by vina na nej nemohla byť založená, záver konajúceho súdu o ustálení skutkových zistení, z ktorých vyplýva zavinenie k objednávke podpálenia motorového vozidla odvolateľom, považoval za vecne správne a zodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania. Ak odvolateľ poukazoval na neexistenciu ďalších priamych dôkazov, ktoré by preukazovali jeho vinu, k tejto uplatňovanej námietke odvolací súd uvádza, že pokiaľ k dohode o podpálení motorového vozidla svedkom D. E. ml. došlo iba medzi ním a obžalovanými C. B. a A. B., ktorí ju popierali, v takom prípade logicky nemôže existovať ďalší svedok ohľadne tejto dohody. A pokiaľ svedok D. E. ml. vykonal podpálenie auta sám, bez účasti oboch obžalovaných, je ťažko produkateľný ďalší dôkaz o vine odvolateľa. Ide o latentnú trestnú činnosť, na ktorej participuje len malý počet osôb, preto aj dôkazná situácia nemôže byť obširna. So zreteľom na uvedené preto výpoveď svedka D. E. ml. zameraná na okolnosti odohrávajúce sa po spáchaní skutku bola dôležitou pre vyhodnotenie účasti obž. A. B. na podpálení motorového vozidla svedkom D. E. ml.. Napokon je potrebné uviesť, že svedok D. E. ml. nemal motív poškodiť F. G. a jeho rodine, ale mal záujem na tom, aby nenastúpil výkon trestu odňatia slobody. Motív obž. A. B. k takémuto konaniu možno vyvodiť z konkurencie podnikania, keďže aj poškodený F. G. v obci podnikal s tým istým predmetom ako obž. A. B..

Obhajoba namietala i záver konajúceho súdu, že svedok D. E. ml. poskytol súdu jednoznačné a nespochybniteľné spojenie medzi svojim konaním v podobe podpálenia motorového vozidla a konaním obžalovaných A. B. a C. B., ktorí si uňho toto podpálenie auta objednali, hoci z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva toto „spojenie“. Za jednoznačné a nespochybniteľné spojenie je potrebné považovať tvrdenie svedka D. E. ml. o dohode/naliehaní medzi ním a obžalovanými o podpálení motorového vozidla, pričom mu za to prisľúbili nielen finančnú odmenu, ale aj pomoc pre nenastúpenie trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho sa svedok D. E. ml. rozhodol uskutočniť požiadavku obžalovaných. Z uvedeného je zrejmé, že medzi konaním obžalovaných a konaním svedka D. E. ml. spočívajúcim v podpálení motorového vozidla je príčinná súvislosť. To ostatne vyplýva aj priamo z dôvodov, ktoré sú súčasťou jeho namietanej časti.

K okolnostiam popisu miesta spáchania skutku a objednávania podpálenia auta u svedka D. E. N., ktoré odvolateľ namietal, že si na nich spomenul svedok až po uplynutí 5 rokov, je potrebné uviesť, že svedok D. E. N., bol obvinený z prerokovaných trestných činov ako priamy páchatel' uznesením povereného príslušníka OR PZ Kežmarok pod č. ČVS: ORP-197/KK-KK-2016 z 20.04.2016, v ktorej veci vypovedal ako obvinený. V týchto výpovediach, ktoré nie sú použiteľné v tomto konaní pre zmenu procesného postavenia menovaného svedka, svedok stručne vypovedal aj k okolnostiam objednávania činu a aj k miestu jeho spáchania. Na výpovede v procesnom postavení obvineného nie je možné prihliadať, keďže obvinený má možnosť brániť sa akýmkoľvek spôsobom, avšak svedok je povinný vypovedať pravdivo, v konaní pred súdom pod prisahou, ktorú pokiaľ poruší, dopustí sa trestného činu krivej výpovede. V procesnom postavení svedka D. E. ml. bol prvýkrát dňa 01.02.2019, t. j. po uplynutí doby takmer 3 rokov, a následne v tomto procesnom postavení vo veci vypovedal aj dňa 20.09.2021, teda po uplynutí 5 a 1 roka od spáchania skutku. Na miesto podpálenia bol svedok D. E. ml. prvýkrát opýtaný až pri výsluchu dňa 20.09.2021 a otázku zodpovedal ako osoba miestne znalá, keďže vedel, kde poškodený F. G. st. býva. So zreteľom na uvedené zistenia odvolací súd ani túto odvolaciu námietku nepovažoval za opodstatnenú.

Pri hodnotení dôkaznej situácie nemožno opomenúť ani výsledok trestného stíhania oboch obžalovaných v trestnej veci vedenej na konajúcom súde pod sp. zn. 1T/119/2016, v ktorej boli rozsudkom z 04.05.2021 uznaní vinnými pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona pre skutok spáchaný dňa 21.04.2016, keďže sa vyhrážali podpálením domu nielen svedkovi D. E. N., ale aj jeho príbuzným, pokiaľ svedok D. E. ml. bude vypovedať, že oni podpálili auto, resp. že oni mu dali príkaz podpáliť auto. Uvedené len preukazuje, že obaja obžalovaní mali eminentný záujem na tom, aby svedok nevypovedal o ich účasti na skutku za účelom dosiahnuť ich beztrestnosť. Na toto odsúdenie možno pri hodnotení dokazovania prihliadať, keďže obe trestné veci vzájomne súvisia.

Vyhodnotenie dôkazov konajúcim súdom považoval odvolací súd za súladné so zásadou stanovenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom úvahy, ako dospel konajúci súd k ustáleniu jednotlivých skutočností uvádzaných v skutkových tvrdeniach, sú rozvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré považuje odvolací súd za zrozumiteľné a logicky vysvetlené. Preto nemožno uzavrieť len na podklade

nepodstatných rozporov vo výpovediach svedkov D. E. ml. a D. E. L., že skutkové zistenia sú nesprávne a nezákonné.

Následne odvolací súd pristúpil k posúdeniu právnej kvalifikácie skutku, keďže aj túto obžalovaný A. B. namietal za súčasného popierania spáchania skutku. Podľa neho skutkový stav nepreukazuje, aby sa mal dopustiť účastníctva na prečine poškodzovania cudzej veci a už vôbec nie na prečine porušovania domovej slobody.

Obž. A. B. bol uznaný vinným z účastníctva na trestných činoch poškodzovania cudzej veci a porušovania domovej slobody ako objednávateľ podľa § 21 ods. 1 písm. c) k § 245 ods. 1 a § 194 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona.

Zásada akcesority, na ktorej je vybudované účastníctvo podľa § 21 Tr. zákona, sa rozumie závislosť trestnej zodpovednosti účastníka na trestnej zodpovednosti hlavného páchatel'a. Trestná činnosť účastníka bezprostredne prispieva k tomu, že došlo k naplneniu znakov konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu, hoci účastník tieto znaky sám nenapĺňa. Účastníctvo je úmyselnou formou účasti na trestnom čine, ktorá je zameraná proti tomu istému konkrétnemu záujmu chránenému trestným zákonom ako páchatel'stvo, či spolupáchatel'stvo. Čin, na ktorom sa účastník podieľa, musí napĺňať všetky znaky úmyselného trestného činu alebo jeho pokusu, vrátane trestnej zodpovednosti páchatel'a. Medzi konaním účastníka a spáchaným trestným činom hlavného páchatel'a musí byť príčinný vzťah. Účastníctvo predpokladá úmysel smerujúci k účasti vo forme organizátorstva, návodu, objednania, či pomoci na konkrétnom úmyselnom trestnom čine a forma tohto zavinenia môže byť aj nepriama (primerane ČR 8Tdo/1711/2016).

Objednávateľ nenavádza páchatel'a na trestný čin, ale podstata jeho konania spočíva v požiadaní iného, aby spáchal trestný čin, pritom konkretizuje predmet útoku. Požiadanie spáchať trestný čin môže mať rôzne formy, tak ako je tomu v prípade iných foriem účastníctva (napr. pri pomoci môže ísť o materiálnu alebo psychickú pomoc). Dohoda s príslubom odmeny za spáchanie trestného činu nie je typickým návodom na spáchanie trestného činu, ale vykazuje objednávku tzv. „zákazky, služby“, za ktorú objednávateľ poskytne odmenu/odplatu. Objedávka je tak prednesená ku konkrétnej osobe a smeruje ku konkrétnemu trestnému činu, ktorý musí byť vymedzený aspoň v hrubých rysoch, napr. určením miesta, času, predmetom útoku, spôsobom vykonania činu.

V posudzovanom prípade je preukázané, že obžalovaný si objednal podpálenie motorového vozidla stojaceho vo dvore poškodeného F. G.. Vykonávateľ činu svedok D. E. ml. pod príslubom materiálnej a aj nemateriálnej odmeny/výhody objednávku podpálenia motorového vozidla na dvore poškodeného F. G. zrealizoval. Medzi objednávkou a vykonaním činu je tak príčinná súvislosť. Obsah zadanej objednávky tak umožňuje vyvodiť priamy úmysel objednávateľa nielen k podpáleniu vozidla, ale aj k neoprávnenému vniknutiu do dvora iného. Obžalovaný A. B. totiž vedel, že pokiaľ objednával podpálenie auta v dvore poškodeného, že svedok D. E. ml. musí za týmto účelom vniknúť na dvor poškodeného a zdržiavať sa tam neoprávnene. Uvedené zistenie tak zakladá trestnú zodpovednosť obž. A. B. ako objednávateľa aj vo vzťahu k prečinu porušovania domovej slobody podľa § 21 ods. 1 písm. c) k § 194 ods. 1 Tr. zákona, čo odvolateľ neopodstatnene namietal. Právne posúdenie skutku aj ako účastníctvo vo forme objednávateľa k prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 21 ods. 1 písm. c) k § 245 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona je taktiež zákonom zodpovedajúce, keďže hodnota motorového vozidla prevyšovala sumu 2660,- eur, čo zodpovedá kvalifikačnému momentu väčšej škody.

Obž. A. B. bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov za zbiehajúcu sa trestnú činnosť a to za trestné činy nielen v posudzovanej veci, ale aj za trestný čin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona spáchaného dňa 26.04.2016, z ktorého bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 7T/112/2016 z 16.05.2017 s uložením trestu odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov 6 dní so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Trest mu bol uložený aj za trestný čin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona spáchaný dňa 22.04.2016, z ktorého bol uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 1T/119/2016 z 04.05.2021 a bol mu zaň uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov nepodmienečne, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste v rozsudku tohto súdu sp. zn. 7T/112/2016.

Odvolateľ namietal takto uložený pretože, pretože došlo k zhoršeniu jeho postavenia oproti predchádzajúcemu rozsudku z 08.04.2019, keďže ním mu bol uložený za túto trestnú činnosť súhrnný trest odňatia slobody vo výmere len 2 rokov s určením spôsobu jeho výkonu zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Uložením trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov namietaným rozsudkom nedošlo k zhoršeniu postavenia obžalovaného, i keď sa to na prvý pohľad tak môže javiť. Je potrebné si uvedomiť, že rozsudkom konajúceho súdu v tejto veci dňa 08.04.2019 bol ukladaný súhrnný trest, avšak iba vo vzťahu k zbiehajúcemu sa trestnému činu podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý mu bol vo veci vedenej pod sp. zn. 7T/112/2016 uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov 6 dní nepodmienečne. Od vtedy sa zmenili podmienky pre ukladanie trestu v tom, že obž. A. B. bol odsúdený aj za ďalší trestný čin spáchaný dňa 22.04.2016 posúdený ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, pričom predchádzajúci trest uložený vo výmere 3 mesiacov 6 dní bol zrušený. Preto teraz napadnutým rozsudkom bol obžalovanému ukladaný súhrnný trest odňatia slobody nie za tri ale štyri trestné činy.

Len porovnaním rozdielu medzi uloženým trestom a pôvodne uloženým trestom, ktorý bol zrušený, možno zistiť, či trest je prísnejším, keďže aby bol trest zákonný, je potrebné dodržať zásadu zákazu zmeny postavenia k horšiemu ustanovenú v § 327 ods. 2 Tr. poriadku, pretože prvý rozsudok v tejto veci bol zrušený len na podklade odvolania podaného v prospech odvolateľa.

Ak medzi pôvodne uloženým trestom (3 mesiace 6 dní) a trestom súhrnným uloženým prvým odsudzujúcim rozsudkom (24 mesiacov) v tejto veci bol rozdiel 21 mesiacov 24 dní, rozdiel medzi teraz uloženým trestom napadnutým rozsudkom (3 roky) a zrušeným trestom (2 roky), ktorý odsúdený vykonával, je 12 mesiacov. Tento rozdiel poukazuje na to, že zásada zákazu zmeny k horšiemu bola u obžalovaného pri ukladaní trestu odňatia slobody vo výmere 3 rokov dodržaná a k jej porušeniu určite nedošlo. Ak sa totiž zmenili skutkové zistenia pri ukladaní trestu oproti predchádzajúcemu rozhodovaniu o treste a nimi je ďalšie odsúdenie obžalovaného, konajúci súd musel na ne reagovať a pri ukladaní trestu na ne prihliadať. Rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Tdo/42/2013, na ktoré odvolateľ poukazuje v rámci hodnotenia jemu ukladaného trestu ako nezákonného, rieši síce problematiku ukladania súhrnného trestu a zákazu zmeny k horšiemu ustanovenej v § 322 ods. 3 Tr. poriadku, avšak jej základom je opomenutie uloženia súhrnného trestu za zbiehajúcu sa trestnú činnosť. NS SR v odôvodnení svojho rozhodnutia dal do pozornosti aj uplatnenie zásady „reformatio in peius“ pre ďalšie konanie, keďže dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na rozhodnutie o odvolaní dovolateľa podaného iba v jeho prospech.

Rozhodnutie o spôsobe výkonu trestu zaradením obžalovaného do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona je zákonom zodpovedajúce, keďže obžalovaný pred spáchaním všetkých trestných činov, za ktoré sa trest ukladal, nebol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Napokon odvolací súd preskúmal aj výrok o náhrade škody, ktorým konajúci súd uložil obžalovaným povinnosť nahradiť poškodeným L. M. škodu vo výške 12500,- eur, F. G. st. škodu vo výške 5710,88 eur a F. G. ml. škodu vo výške 527,91 eur. Poškodený F. G. N.. bol so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Škoda spôsobená konaním svedka D. E. ml. bola v trestnom v konaní riadne preukázaná a keďže jej spôsobenie je v príčinnej súvislosti aj s konaním objednávateľov, C. B. a odvolateľa A. B., odvolací súd sa stotožnil aj s týmto výrokom. Výrok o náhrade škody sa opiera o ustanovenie § 438 ods. 1 Obč. zákonníka, podľa ktorého ak škodu spôsobí viac škodcov, zodpovedajú za ňu spoločne a nerozdielne.

To boli dôvody, pre ktoré odvolací súd posúdil odvolanie obžalovaného A. B. ako nedôvodné a ako také ho postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.